

OVER FOTOGRAFEEREN.

't **F**OTOGRAFEEREN begint in ons land meer en meer populair te worden. 't Is ook een verbazend aardige liefhebberij, vol afwisseling maar soms ook vol teleurstelling. Toch kan men, wanneer men met zorg te werk gaat, zich veel moeite besparen.

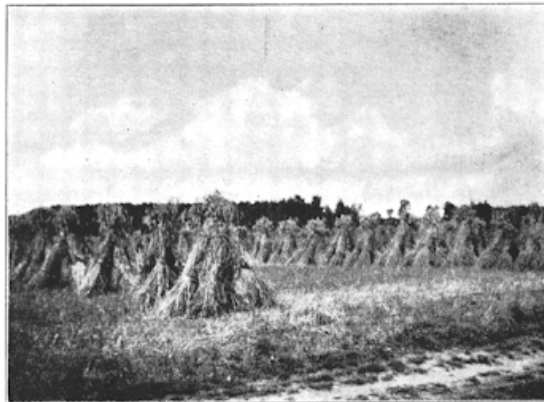
In deze rubriek zullen we trachten door een reeks eenvoudige opstellen, de meest voorkomende fouten te verbeteren. Tegenwoordig laat men vaak de opgenomen foto's ontwikkelen en afdrukken door een vakfotograaf. Maar, mag men dit nu wel fotografeeren noemen? En weet men wel dat dit afwerken door een vakfotograaf het fotografeeren zoo duur maakt? Wanneer men een film van het formaat 6×9, waarop 6 beelden zijn, laat ontwikkelen en afdrukken, kost dit ± f 0.90 à f 1.—, terwijl het wanneer men 't zelf doet, ongeveer f 0.20 kost. Bovendien is men als men 't zelf doet, veel meer tevreden omdat het eigen werk is.

En heusch, zoo'n groot werk is het niet en mocht men voor moeilijkheden komen, welnu daarvoor heeft „De Jonge Vrouw” een vragenrubriek geopend, en schrijver dezes zal er voor een volgende maal dan wel raad op weten. Een ieder, die iets wil weten over fotografie, hetzij over het ontwikkelen, of over afdrukken, of het zelf samenstellen van een ontwikkelaar, kortom over alles wat de fotografie betreft, adresseere haar vraag aan de Redactie van „De Jonge Vrouw” Afd. Fotorubriek te Baarn.

Zoveel mogelijk zullen we trachten u een leidraad te geven, niet alleen voor het maken van „kiekjes”, maar ook voor het maken van landschapfoto's, portretten, interieurs, stilleven's, en het maken van bliksemlicht-opnamen waarvoor de tijd nu ook gaat aanbreken.

Nevenstaand kiekje werd door een pas beginnend amateur gemaakt; hoe mooi zitten de wolken er in! En hoe aardig is de foto van belichting en compositie!

En nu moet men niet denken, dat, wanneer men een duur toestel heeft, men ook altijd mooiere foto's heeft, dan wanneer men een goedkoop toestelletje heeft. Bovenstaand kiekje is met een z.g. „Brownie” gemaakt, een goedkoop toestelletje, maar voor pasbeginnende amateurs, zeker het meest practische. Grootere en veel duurere camera's zijn ingewikkelder en juist daardoor minder handig. Een vergevorderd amateur zal met een fijner toestel natuurlijk méér weten te bereiken. Maar om nog eens op die Brownie's terug te komen, ze zijn zoodanig inge-

richt, dat het haast onmogelijk is, iets verkeerd te doen. Altijd scherpe kiekjes en wanneer de zon schijnt kan men er heel aardige momentopnamen mee maken. Is er geen zon, dan is het werken er mede even moeilijker. Als men dan toch fotografeeren wil, moet men een z.g. tijdopname maken. Nog handiger dan de Brownie's zijn die kleine spiegelreflexcamera's „Phaff” van de Ihageefabriek.

Bij deze camera's, die denzelfden vorm hebben als de Brownie's, kan men, door een speciaal geconstrueerden spiegel, het beeld tot op het laatste oogenblik zien, *op de volle grootte van de foto*, terwijl men bij andere toestellen het beeld moet beschouwen, door den kleinen, voor in het toestel ingebouwd, zoeker. Het zien op volle grootte is werkelijk van groot belang, want men vermijdt hiermede, de zoo vaak voorkomende fout, dat personen of voorwerpen te dicht bij het toestel geplaatst zijn.

De Brownie's en Phaffcamera's zijn beiden voor rolfilms. Het meest handige formaat is 6×9 cM. of 6×6 cM. De prijzen van deze toestellen varieren van f 5.75 tot f 13.—. Bovendien kan men ook de Phaffcamera's krijgen met betere optiek, in prijzen van f 20.— tot f 53.—.

Over andere modellen een volgende keer.

JOH. ZANDVOORT.

Nuttige wenken.

Wanneer men wil gaan fotografeeren, heeft men, buiten een camera, film of platen, noodig:

2 glazen bakjes, één voor 't ontwikkelen,	
één voor 't fixeeren,	f 0.70
1 fleschje ontwikkelaar ±	f 0,35
1 busje Zuurfixeer	f 0,25
1 Roode lamp ('t beste is een elektrische). f 1.—	
1 pakje Afdrukpapier	f 0.35
1 drukraampje	f 0,40

HET TWEEDE KAMP.

L

't WAS Maandagmorgen. Met rinkelend ge-raas liep de wekker af en in een wip was ik uit bed om een eind te maken aan dat akelig lawaai, dat zoo wreed de stilte en.... m'n heerlijke slaap verstoord had.

Met m'n slaperige oogen zag ik hoe vroeg het nog was, pas 6 uur en zooals gewoonlijk, was ook nu de verleiding sterk, om meteen weer in m'n gezellige, pas verlaten holletje terug te tuimelen en binnen een minuut weer te slapen alsof er nooit wekkers bestaan hadden.

Maar gelukkig, dezen ochtend kreeg ik een helder oogenblik, plots schoot mij te binnen, *waatom* ik die wekker zoo vroeg had gezet: ik zou gaan kampeeren.

En nu in eens klaar wakker, was m'n eerste gedachte: „hoe zou 't wéér zijn?“, hm, een grauwe regenlucht, dat trof, saai weer, ik zelf saai, dat kon een leuke boel worden.

Waarom ik triest was inplaats vroolijk bij het vooruitzicht van de kampweek? Ach, eerlijk gezegd, was ik er een beetje tegenop gaan zien. Alles was vreemd, het kampleven, de meisjes, de leidsters en als je dan wat verlegen uitgevallen bent.....

Maar ik had nu geen tijd om daar langer over te piekeren, ik moest me zelfs nog reppen om klaar te komen en geholpen door Moeders: „heb je dit niet vergeten?“ of „heb je dat nu wel bij je?“ kreeg ik m'n boeltje bij elkaar. Maar toen ook was m'n rugzak zóó zwaar geworden, dat Vader hem naar het station droeg, bang dat ik er halverwege onder bezwijken zou. De lucht was intusschen niet opgeklaard en nog vóór we het station bereikten, genoten we al van een stortbui.

Maar dat was om in de stemming te komen.

We liepen langs den trein, die tamelijk vol was en zochten naar een gezellig hoekje. Uit één van de raampjes hing een leuk stel meisjes en: „Ook naar Hellendoorn?“, hoorde ik roepen. Verrast keek ik op. „Ja, jullie ook, dat is leuk zeg, dat treft.“

Meteen ging hun portier open. Vader kieperde de rugzak in 't bagagenet, we namen afscheid en toen de trein zich in beweging zette, merkte ik tot m'n verwondering, dat m'n sombere bui begon te verdwijnen.

Zoolang we in den trein zaten regende het, maar in ons hoekje was het gezellig, we praatten over het kampleven, dat we nog geen van allen

kenden en al gauw begon ik er weer net zoo veel zin in te krijgen als de anderen. In Rijssen vereenigden we ons met een andere club kampsters en toen we Hellendoorn bereikten begon het weer wat op te knappen, het regende niet meer en de lucht werd lichter.

Aan het station werden we opgewacht door de leidsters, die zich aan ons voorstelden en tot onze verlichting een kar aanwezen waarop we de bagage naar het kamp konden rijden. Een paar trekken, een paar duwen en voort ging het langs de kostelijk geplaveide kampweg naar Kampeergebouw 3, voorgegaan door Meneer Bal, den goeden geest van Hellendoorn.

De koffie was bruin, natuurlijk was het kàmpkoffie, maar ze smaakte en nadat we er een kopje van gebruikt hadden met een plakje koek voor de ergste trek, gingen we de koffers uitpakken en bedden opmaken. Die klaar was trok er dan maar op uit om de naaste omtrek te gaan verkennen en warempel, daar waren al een paar vluggerds hard aan 't werk: een boer leerde ze haver binden.

Jongens, dat leek aardig werk en al gauw had de boer heel wat knechts in 't veld, meer dan hij ooit in werkelijkheid had gehad, zooals hij zei. Er werden heel wat garven klaar verklaard, waarvan de boer oordeelde: „gòed was beter,“ maar „de juffers zouen 't wel leeren.“ Toch kregen de juffers er nog al gauw genoeg van, hoewel, het was en bleef leuk werk.

Of die boer er ook zoo over dacht?

Aan de koffietafel, waar nu bijna alle meisjes aanwezig waren, werden plannen gemaakt voor

Helpsters van den boer.

Foto Mej. Cor Arnoldt.